

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Blanky Kapitánové a soudkyň JUDr. Evy Škultétyové a Mgr. Alice Žáčkové ve věci žalobkyně: Ing. V [redacted] V [redacted] bytem [redacted], zastoupená Mgr. Ilonou Dobrovolnou, advokátkou se sídlem Praha 1, Týnská 1053/21, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o **171.750 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. června 2014, č. j. 10 C 248/2012-73, po zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. září 2014, č. j. 25Co 333/2014-95, rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 14. října 2015, č. j. 30 Cdo 5440/2014-115,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se co do částky 160.750 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 7,75% ročně od 24. 11. 2012 do zaplacení **p o t v r z u j e .**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů ve výši 22.808,50 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Ilony Dobrovolné.

O d ů v o d n ě n í

Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 24. 6. 2014, č. j. 10 C 248/2012-73, uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 171.750 Kč s příslušenstvím jako náhradu nemajetkové újmy, a nahradit jí náklady řízení.

Soud prvního stupně vyšel ze skutkových zjištění, že žalobkyně se žalobou domáhala zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která jí byla způsobena nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. [REDAKCE] (dále jen „posuzované řízení“). Posuzované řízení bylo zahájeno dne 3. 1. 1991 a ke dni rozhodnutí soudu prvního stupně nebylo skončeno. Soud prvního stupně detailně popsal průběh posuzovaného řízení. Žalobkyně dne 23. 5. 2012 předběžně uplatnila u žalované nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 400.000 Kč. Žalovaná uznala, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu, proto vyplatila žalobkyni náhradu nemajetkové újmy ve výši 228.250 Kč. Podáním ze dne 26. 6. 2013 vzala žalobkyně svou žalobu částečně zpět a soud usnesením ze dne 10. 7. 2013 řízení co do zaplacení částky 228.250 Kč s příslušenstvím, zastavil.

Po právní stránce soud prvního stupně dospěl k závěru, že posuzované řízení ke dni jeho rozhodování trvá 23 let a 6 měsíců. Délku řízení zhodnotil jako nepřiměřenou, přičemž žalovaná v řízení nevyvrátila právní domněnku vzniku nemajetkové újmy u žalobkyně. Z důvodu extrémní délky řízení soud prvního stupně dospěl k závěru, že konstatování porušení práva není dostačující formou zadostiučinění, proto je nutné přiznat zadostiučinění v penězích. Vyšel ze základní částky 20.000 Kč za první dva roky a každý následující rok řízení, celkově za 23 let a 6 měsíců dospěl k základní částce 450.000 Kč. Z důvodu skutkové, právní a zejména procesní složitosti posuzovaného řízení podrobně popsané v odůvodnění rozsudku snížil tuto základní částku o 30 %. Při hodnocení procesní složitosti poukázal na chování jednoho z dědiců, jenž neustále podává nesrozumitelná podání, nedůvodné námitky podjatosti, řádné i mimořádné opravné prostředky, na něž je soud či soudní komisař povinen ve smyslu zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) reagovat. V mezidobí bylo též rozhodováno o procesních nástupcích po zemřelé manželce zůstavitele. Z důvodu různých pochybení soudního komisaře a soudu prvního stupně (nedůvodné odročování jednání, ztráta spisu, nekoncentrované řízení, průtahy v řízení) základní částku zvýšil o 10 %. Při hodnocení významu řízení pro žalobkyni soud zohlednil, že je déle než 23 let omezena v dispozici s majetkem, který jí případně děděním, přičemž hodnota tohoto majetku za tak dlouhou dobu poklesla. Na základě tohoto kritéria základní částku o 10 %. Žalobkyně se na délce řízení nijak nepodílela, pouze využívala prostředků způsobitelných k odstranění průtahů, včetně ústavní stížnosti. Z těchto důvodů by soud prvního stupně přiznal částku 405.000 Kč, žalobkyně se domáhala částky 400.000 Kč, žalovaná již 228.250 Kč dobrovolně zaplatila, soud proto přiznal žalobkyni finanční kompenzaci ve výši 171.750 Kč s příslušenstvím.

Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně. Ztotožnil se se soudem prvního stupně v otázce určení základní částky ve výši 20.000 Kč za první dva roky a každý následující rok řízení. Ke dni rozhodování odvolacího soudu posuzované řízení trvalo 23 let a 9 měsíců. Za tuto dobu soud určil základní částku ve výši 435.000 Kč. Odchýlil se však od závěru soudu prvního stupně ohledně navýšení základní částky z důvodu omezení poškozené v dispozici s majetkem náležejícím do pozůstalosti. Tento nárok lze podřadit pod vznik materiální újmy, o což se v souzené věci nejedná. Dále se odvolací soud odchýlil od závěru soudu prvního stupně ohledně zvýšení základní částky o 10 % z důvodu průtahů v řízení, neboť průtahy v řízení představují samotný základ nároku žalobkyně. Odvolací soud

zdůraznil nepřiměřenou procesní aktivitu jiného účastníka, na kterou musí soudy v řízení reagovat a které fakticky prodlužují řízení. Snížení základní částky o 45 % posoudil jako odpovídající takovému průběhu řízení. Nelze totiž za toto chování činit odpovědnou žalovanou, stejně jako ji nelze činit odpovědnou za úmrtí dědičky po zůstaviteli a z toho vyplývající nutnost vypořádat se i s dědickými nároky z toho vzniklými. Základní částku proto odvolací soud snížil o 45 %, tj. o částku 195.750 Kč. Žalobkyni by tedy příslušela náhrada ve výši 239.250 Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaná již zaplatila 228.250 Kč, přísluší žalobkyni 11.000 Kč s příslušenstvím. Odvolací soud rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení a doplňujícím usnesením o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně.

Žalobkyně podala proti rozsudku Městského soudu v Praze dovolání.

V části, již odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně, shledal dovolací soud dovolání přípustným, neboť odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu při hodnocení kritérií dle § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon“) v rámci posouzení výše přiměřeného zadostiučinění. Dovolání posoudil jako důvodné.

Uvedl, že předně lze přisvědčit námitce dovolatelky, že odvolací soud se zjevně dopustil početní chyby při stanovení základní částky za celou délku řízení. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že odvolací soud vycházel shodně jako soud prvního stupně z částky 20 000 Kč za první dva roky a každý následující rok řízení, neboť tento závěr nebyl zpochybněn ani odvoláním žalované. Soud prvního stupně správně vyčíslil základní výši zadostiučinění za řízení trvající 23 let a 6 měsíců částkou 450.000 Kč. Již z toho je zřejmé, že základní částka 435.000 Kč za celkovou délku řízení, jež v době rozhodování odvolacího soudu byla o tři měsíce delší, nemůže být vypočtena správně. Pokud se odvolací soud neodchýlil od základní částky 20.000 Kč za první dva roky a každý následující rok řízení, měl správně vycházet ze základní částky 455.000 Kč za celou délku řízení. Dovolací soud se také ztotožnil s námitkou dovolatelky, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, podle jakého kritéria odvolací soud snížil zadostiučinění o 45 %. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že odvolací soud k tomuto snížení přistoupil z důvodu procesního postupu jiného účastníka posuzovaného řízení a rovněž z důvodu úmrtí dědičky po zůstaviteli. Pro zachování jednotnosti rozhodování měl odvolací soud uvést, pod které z kritérií dle § 31a odst. 3 zákona dané okolnosti podřadil, případně zda zadostiučinění snížil na základě kritéria v tomto ustanovení neuvedeného. Ve vztahu k průtahům způsobeným chováním jiného účastníka řízení nežli poškozené, Evropský soud pro lidská práva (dále jen „Evropský soud“ nebo „ESLP“) vychází ze závěru, že za tyto průtahy nemůže být odpovědným stát (srov. např. rozsudek ESLP ve věci Matoušková proti Slovensku, stížnost č. 39752/98, ze dne 12. 2. 2003, § 80), neboť pouze prodloužení přičitatelná státu mohou vést k závěru o porušení práva na přiměřenou délku řízení (srov. např. rozsudek ESLP ve věci H. proti Francii, stížnost č. 10073/82, ze dne 24. 10. 1989, § 55). Při posouzení otázky, zda došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení, tak není rozhodné, zda nepřiměřená délka řízení byla zapříčiněna procesním postupem účastníka řízení, jenž se domáhá odškodnění, anebo jiného účastníka řízení. Pokud řízení bylo prodlouženo pouze v důsledku chování účastníků řízení, přičemž postup soud v tomto řízení byl zcela správný, povede daná okolnost k závěru, že k nesprávnému úřednímu postupu nedošlo. Pokud ovšem soud již dospěl k závěru, že řízení bylo nepřiměřeně dlouhé, pak při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění je nutné rozlišovat, zda průtahy v řízení byly zapříčiněny chováním poškozeného nebo chováním jiného účastníka řízení. Chování (resp. jednání) poškozeného tvoří samostatné kritérium dle § 31a odst. 3 písm. c) zákona. Toto kritérium má svůj původ v obecném principu spoluodpovědnosti poškozeného (srov. § 441 obč. zák.,

resp. nyní § 2918 o. z.). Případné obstrukční chování poškozeného tak bude mít rovněž přímý vliv na výši přiměřeného zadostiučinění, neboť jednak újma spočívající v nejistotě ohledně výsledku řízení je nižší u účastníka, jenž se chová obstrukčně, jednak za vznik této újmy částečně nese odpovědnost sám. Obstrukční chování jiného účastníka řízení však nemůže mít přímý vliv na výši přiměřeného zadostiučinění poškozené, neboť, jak dovolatelka správně podotýká, stejně jako nemůže být toto chování přičítáno k tíži státu, nemůže být toto chování přičítáno ani k její tíži. Chování jiného účastníka řízení tak bude mít na výši přiměřeného zadostiučinění vliv pouze zprostředkovaný, a to ve prospěch státu při hodnocení kritéria složitosti řízení, pokud v důsledku tohoto chování bylo řízení **procesně složitě**, anebo v neprospěch státu při hodnocení kritéria postupu orgánů veřejné moci, pokud soud mohl na základě procesních předpisů obstrukčnímu chování jiného účastníka řízení zabránit a neučinil tak (srov. již výše citovaný rozsudek ESLP ve věci Matoušková proti Slovensku).

Dovolací soud dále uvedl, že ve své judikatuře opakovaně uvádí, že stanovení formy nebo výše přiměřeného zadostiučinění je především úkolem soudu prvního stupně a přezkum úvah tohoto soudu úkolem soudu odvolacího. Dovolací soud při přezkumu výše či formy zadostiučinění v zásadě posuzuje právní otázky spojené s výkladem podmínek a kritérií obsažených v § 31a zákona, přičemž výslednou částkou (formou) se zabývá až tehdy, byla-li by vzhledem k aplikaci tohoto ustanovení na konkrétní případ zcela zjevně nepřiměřená. Dovolací soud tedy posuzuje jen správnost základních úvah soudu ohledně aplikace toho kterého kritéria, jež jsou podkladem pro stanovení výše přiměřeného zadostiučinění (v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4462/2009, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 23. 2. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2933/2009). V dané věci dovolací soud dospěl k závěru, že snížení základní částky zadostiučinění o 45 % (tedy již blížíci se maximálnímu snížení na základě jednoho kritéria) z důvodu chování jiného účastníka řízení je, vzhledem k tomu, že daná okolnost může mít na výši přiměřeného zadostiučinění pouze nepřímý vliv, snížením zjevně nepřiměřeným.

Odvolacímu soudu dovolací soud dále vytýkal, že pochybil, pokud průtahy zapříčiněné nesprávným postupem orgánu veřejné moci považoval za vlastní základ nároku dovolatelky, a tudíž při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění k těmto průtahům nepřihlédl. Nejvyšší soud České republiky již ve svém stanovisku ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněném pod číslem 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vysvětlil pojmový rozdíl mezi průtahy v řízení a nepřiměřenou délkou řízení (bod III.). V této věci dovolatelka spojila svou újmu s nepřiměřenou délkou posuzovaného řízení. Průtahy v řízení nemusí být vždy příčinou nepřiměřené délky řízení. Odvolací soud se tak měl zabývat při hodnocení kritéria postupu orgánu veřejné moci namítanými průtahy v řízení, stejně jako dalšími nesprávnostmi, jež dovolatelka namítala a jež soud prvního stupně zohlednil.

Dále se dovolací soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 18. prosince 2013, sp. zn. 30 Cdo 3172/2012, ztotožnil s námitkou dovolatelky, že v napadeném rozhodnutí zcela absentuje jakákoliv úvaha ohledně případného zvýšení přiměřeného zadostiučinění z důvodu, že se dovolatelka pokusila odstranit průtahy řízení, což rovněž činí napadené rozhodnutí neúplným, a tudíž nesprávným.

Dovolací soud rozhodnutí odvolacího soudu jako nesprávné co do posouzení kritérií dle § 31a odst. 3 zákona nesprávné podle § 243e odst. 1 o. s. ř. a napadený rozsudek odvolacího soudu v tomto rozsahu zrušil. Podle § 243e odst. 2 o. s. ř. věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se proti rozsudku soudu prvního stupně v zákonné lhůtě odvolala. Vytýkala soudu prvního stupně, že se nesprávně vypořádal s posouzením konkrétních okolností případu a že nesprávně vypočetl základní částku přiznávaného zadostiučinění v závislosti na

nesprávně určené době, rozhodné pro výpočet tohoto zadostiučinění. Soud podle mínění odvolatelky nesprávně vypočetl rozhodnou délku řízení tím, že ji počítal ke dni vydání svého rozhodnutí. Soud počítal celkovou délku řízení, a ve svém výroku I. rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit úroky z prodlení od 24.11.2012. Není pak zřejmé, jakým způsobem se měl žalovaný dostat od 24.11.2012 do prodlení se zaplacením přiměřeného zadostiučinění za nesprávný úřední postup v řízení, vedeném po zbytek roku 2012, celý rok 2013 a prvních 6 měsíců roce 2014, tedy do rozhodnutí soudu I. stupně. Žalobkyni tak soud nesprávně zvýhodnil. Žalovaná nezpochybnila právo žalobkyně na poskytnutí zadostiučinění za nesprávný úřední postup v řízení vedeném po 24.11.2012, ale ve smyslu napadeného rozhodnutí bude třeba o toto plnění opětovně u žalované zažádat a tato žádost bude následně projednána v rámci mimosoudního projednání věci. Rozhodná délka řízení tak z pohledu žalované nečiní 23 let a 6 měsíců, ale 21 let a 10 měsíců. Odvolatelka nesouhlasila ani se snížením základní částky o 30 % vzhledem ke skutečnosti, že řízení probíhalo na 4 stupních soudní soustavy a dále z důvodu složitosti řízení a činnosti jednoho z účastníků řízení, která vedla ke značným komplikacím. Toto snížení žalovaná považuje za zcela nedostatečné. Sama toto snížení ocenila procentuálně snížením o 45 %, a to zejména s ohledem na úkony pozůstalého syna, který se při každém rozhodnutí soudního komisaře i soudu odvolává a podává námitku podjatosti a v mnoha případech musel být dodatečně vyzván k doplnění svých podání a díky jeho chování se postupně vyjádřili k námitce podjatosti všichni notáři z daného obvodu, čímž byl soud v řízení de facto paralyzován. V důsledku této činnosti bylo třeba vydat nebyvalé množství rozhodnutí na více stupních soudní soustavy a tato skutečnost spolu s další složitostí věci, která představuje zejména nutnost vypracování množství znaleckých posudků, měla natolik velký vliv na prodlužování řízení, že takovéto ponížení základní částky je nejen adekvátní, ale lze je označit spíše za umírněné. Odvolatelka nesouhlasí ani s navýšením částky o 10 % z důvodu významu řízení pro žalobkyni a dalších 10 % z důvodu postupu soudu a soudního komisaře. Postup soudu a soudního komisaře byl samotným důvodem pro poskytnutí zadostiučinění, neboť kdyby těchto soudem vyjmenovaných pochybení nebylo, žalovaná by konstatovala přiměřenost délky řízení vzhledem ke shora uvedeným složitostem. Navýšení o 10 % z tohoto důvodu tedy není namístě. Další navýšení o 10 % z důvodu zvýšeného významu řízení pro žalobkyni, kde jako argument soud uvedl, že za tuto dobu nemohla s majetkem disponovat a jeho cena jistě poklesla, byla zřejmě důsledkem omylu. Předmětná pozůstalost se skládá především z obrazů, starých mincí, knih a jiných starožitností, není jasné, jakým způsobem u takovýchto věcí cena v závislosti s rostoucím stářím klesá, spíše se logicky nabízí argument, že stoupá. Poskytnutí zadostiučinění v té výši, jak dobrovolně učinila, je zcela přiměřené. Navrhla, aby byl napadený rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrzen.

Žalobkyně se k odvolání písemně vyjádřila. Postup soudu při stanovení délky posuzovaného řízení ke dni vydání napadeného rozsudku, byl správný a v souladu se zákonem i judikaturou dovolacího soudu, konkrétně odkázala na rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 3026/2009. Postup, kdy by měla žalobkyně znovu předběžně uplatnit nároky za dobu posuzovaného řízení, které ke dni podání žaloby dosud neskončilo, za dobu následující, by byl zcela formalistický, odporoval by zásadě rychlosti a hospodárnosti. Návrhem na zamítnutí žaloby dala žalovaná jasně najevo své stanovisko k věci. Žalobkyně akcentovala, že kompenzační řízení trvá již 2 roky a dva měsíce. To, že soud rozhodl při výpočtu co do procentuálního snížení základní částky odlišně, než si představuje žalovaná, neznamená, že by rozhodl v rozporu se zákonnými kritérii nebo judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Kritérii ust. § 31a zákona se soud řídil. Rozhodnutí je náležitě odůvodněno a není v rozporu se zákonem ani judikaturou dovolacího soudu, proto žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil.

Odvolací soud vázán názorem dovolacího soudu (§ 243g odst. I, § 226 o.s.ř.) znovu projednal odvolání žalované, a to v rozsahu v části výroku I, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně.

Vyšel ze zjištění soudu prvního stupně o průběhu a výsledcích posuzovaného řízení, jak jsou podrobně popsány v odůvodnění rozsudku.

Za situace, kdy probíhá kompenzační řízení týkající se dosud neskončeného posuzovaného řízení, není důvod k tomu, aby nároky odůvodněné dalším trváním řízení byly znovu předběžně uplatňovány u příslušného orgánu – v daném případě Ministerstva spravedlnosti, když již nárok u něj byl před zahájením soudního řízení předběžně projednán. Příslušný orgán jako organizační složka jednájící za stát je účastníkem řízení a své stanovisko může v probíhajícím řízení uplatnit (případně i poskytnout (další) zadostiučinění mimosoudně).

Z obsahu žaloby i stanovisku k odvolání je zřejmé, že žalobkyně žádá peněžité zadostiučinění za délku posuzovaného řízení nejen do podání žaloby. Soud prvního stupně proto důvodně délku řízení posuzoval ke dni svého rozhodnutí, k čemuž ani dovolací soud nevyšlo žádné připomínky. Důvodně byly přisouzeny i úroky z prodlení v souladu s ust. § 15 odst. 2 zákona.

K dalšímu průběhu posuzovaného řízení odvolací soud nyní zjistil, že usnesením Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 21.10.2013, č. j. [REDAKCE] ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24.7.2014, č. j. [REDAKCE] bylo dědické řízení pravomocně skončeno autoritativním vypořádáním dědictví mezi dědici. Právní moci toto rozhodnutí podle zprávy dědického soudu nabylo dne 29.9.2014, což při jednání odvolacího soudu potvrdila právní zástupkyně žalobkyně. Rovněž potvrdila, že předmětem tohoto kompenzačního řízení činí celé posuzované řízení. Posuzované řízení trvalo 23 let a 9 měsíců, čemuž odpovídá základní částka 455.000 Kč (20.000 Kč za první dva a každý následující rok - shodně jako učinila žalovaná při mimosoudním částečném uspokojení nároku a kterou také stanovil soud prvního stupně, tuto částku odvolací soud hodnotí jako adekvátní). Soud prvního stupně důvodně přistoupil k modifikaci základní částky podle kritérií uvedených v § 31a zákona. Obstrukční postupy jednoho z dědiců zahrnul do kritéria složitosti řízení, tedy v souladu s judikaturou i rozhodnutím dovolacího soudu v této věci. V čem spočívala složitost řízení, popsal podrobně v odůvodnění rozsudku, a odvolací soud shledává těmito konkrétním okolnostem, v nichž soud přihlédl i k tomu, že věc byla projednávána i před Nejvyšším soudem, za přiměřené zvýšení o 30 %. Důvodně také přihlédl k procesním chybám dědického soudu a soudního komisaře tak, že zvýšil základní částku o 10 %. Zvýšený význam posuzovaného řízení pro žalobkyni spočívající ve faktu, že nemohla po dlouhou dobu disponovat se zděděným majetkem, adekvátně hodnotil zvýšením základní částky o 10 %. Procesní aktivity žalobkyně učiněné ve snaze odstranit průtahy hodnotil také správně, a to tak že ve směru k případné modifikaci základní částky z tohoto důvodu neshledal důvod. Odvolací soud tedy shledává, že zásadně je rozhodnutí soudu prvního stupně správné ve výroku ve věci samé a přezkoumatelným způsobem také zcela správně odůvodněné. Odvolací soud přihlédl aktuálně k tomu, že oproti situaci v době vyhlášení napadeného rozsudku se řízení prodloužilo o další tři měsíce a pravomocně byla již žalobkyni přisouzena částka 11.000 Kč. Základní částku 455.000 Kč by tedy bylo na místě snížit o 10 % na částku 409.500 Kč. Od ní je třeba odečíst již poskytnutou částku 228.250 Kč a přisouzenou částku 11.000 Kč. Výsledná částka je 170.250 Kč. Předmětem tohoto řízení po částečném zpětvetí žaloby a částečném zrušení rozhodnutí odvolacího soudu dovolacím soudem zůstává částka 160.750 Kč s příslušenstvím. Z těchto důvodů odvolací soud rozhodl tak, že v rozsahu této částky rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Žalobkyně měla plný úspěch a má proto podle § 142 odst. 1, § 224 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů řízení za právní zastoupení za tři úkony právní služby před soudem prvního stupně, za návrh na doplňující usnesení k rozsudku odvolacího soudu (ve výši ½ sazby - § 11 odst. 2 písm. b) ve spojení s ust. § 1 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), za dovolání a za účast na jednání odvolacího soudu při odměně v sazbě stanovené podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 3378/2013) ve výši 3.100 Kč a šestkrát paušální náhradu hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), spolu s 21 % DPH, celkem 22.808,50 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání za podmínek uvedených v § 237 o.s.ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

V Praze dne 7. ledna 2016

JUDr. Blanka Kapitánová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Beata Szturcová